

Het theater als executieplek

RECENSIE

★★★★☆

Gebeurtenis: openluchtcomédie *Moord in het theater* **Van:** Harry Smits **Door:** De Groene Ruimte **Regie/bewerking:** Elise van der Laan **Assistentie:** Richard Vrieze **Met:** Kirsten Kampinga, André Rosing, Caren Jalving, Gerda Terweij, Paul van den Putte, Gabriëlle Kuster, Jilles Bodegom, Petri Maas, Jan Cees van Velden en figuranten **Gezien:** 26/8 Borger, De Speulkoel **Publiek:** 43 **Nog te zien:** vanavond en morgenavond, 2 en 4 september

JACQUES J D'ANCONA

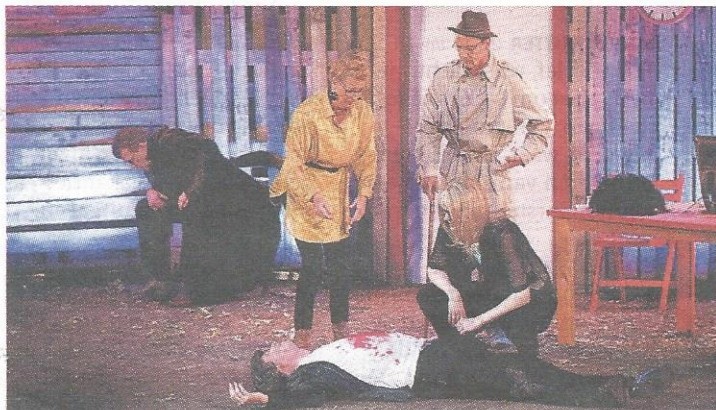
Als er iets is dat ze snappen in Borger, is het dat een openluchtvoorstelling prima in twee aktes kan worden afgewikkeld. Elders heerst nog steeds het idee dat drie bedrijven onverbreeklijk horen bij een geslaagde avond... Dat is niet het geval, alleen al vanwege het feit dat de houdbaarheidsstatus van de spelers drie aktes meestal niet haalt.

Moord in het theater is geen waterdichte thriller. Zeker niet. Daarvoor werkt Harry Smits als schrijver te graag met losse flodders en een in barre nood in elkaar gesmeten ontknoping. Maar het idee is heel aardig en het werkt: het theatertoneel als executieplek voor een moord die bedoeld is als onderdeel van een voorstelling. Luguber realisme, gedompeld in komische tinten. Daar gaat dan een saus van suggestie overheen en het gekke is dat amateurs met het naturel – gewoon doen, dus – de meeste moeite hebben. De arts (Kirsten

Kampinga) zet een mysterieus stemmetje op tijdens haar interessant bedoelde monoloog en bereikt exact het tegendeel van de beoogde spanning. Voorbeeld 2 is de rechercheur (Paul van den Putte, weg met die wandelstok). Een sukkel die niets van autoriteit oproept en wordt afgetroefd door zijn maatje Vera, een klusje dat Gerda Terweij met elan op zich neemt.

Misschien heeft dit te maken met expliciete keuzes van regisseur Elise van der Laan. De interactie met het publiek in de rol van getuige lukt, enkele effecten eveneens, maar er komen ook scènes voorbij die oplossen in missers en hinderlijke versprekingen. Toch haalt Van der Laan van alles uit de kast, zoals 'de mannen in witte pakken', verrassende opkomsten, muziekjes en flash backs. Wat het ook altijd doet is het portret van theatermensen. Daarin schuilt de tweede laag van het stuk over het gekonkel, de ego's, intimidatie, gekibbel, wrijvingen en jaloezie. Uiteraard valt dit niet los te zingen van geijkte elementen: de motieven van de verdachte personages en de gelegenheid die de dader moet zien te organiseren om toe te slaan. Bekende facetten binnen het genre, maar lastig uit te spelen.

Enfin, het komt altijd neer op het zoeken naar de goeie toon. Caren Jalving (die Esmeralda Dijkstra vervangt) zit er op zeker moment lekker tegenaan en Hetty de Groot pakt uit in de leukste rol van de avond. André Rosing is de verdachte schutter, een figuur die zijn kans grijpt om explosief buiten zijn oevers te treden.

Consternatie op de plaats delict. FOTO HARRY TIELMAN

DVHM 28/8 - 2015